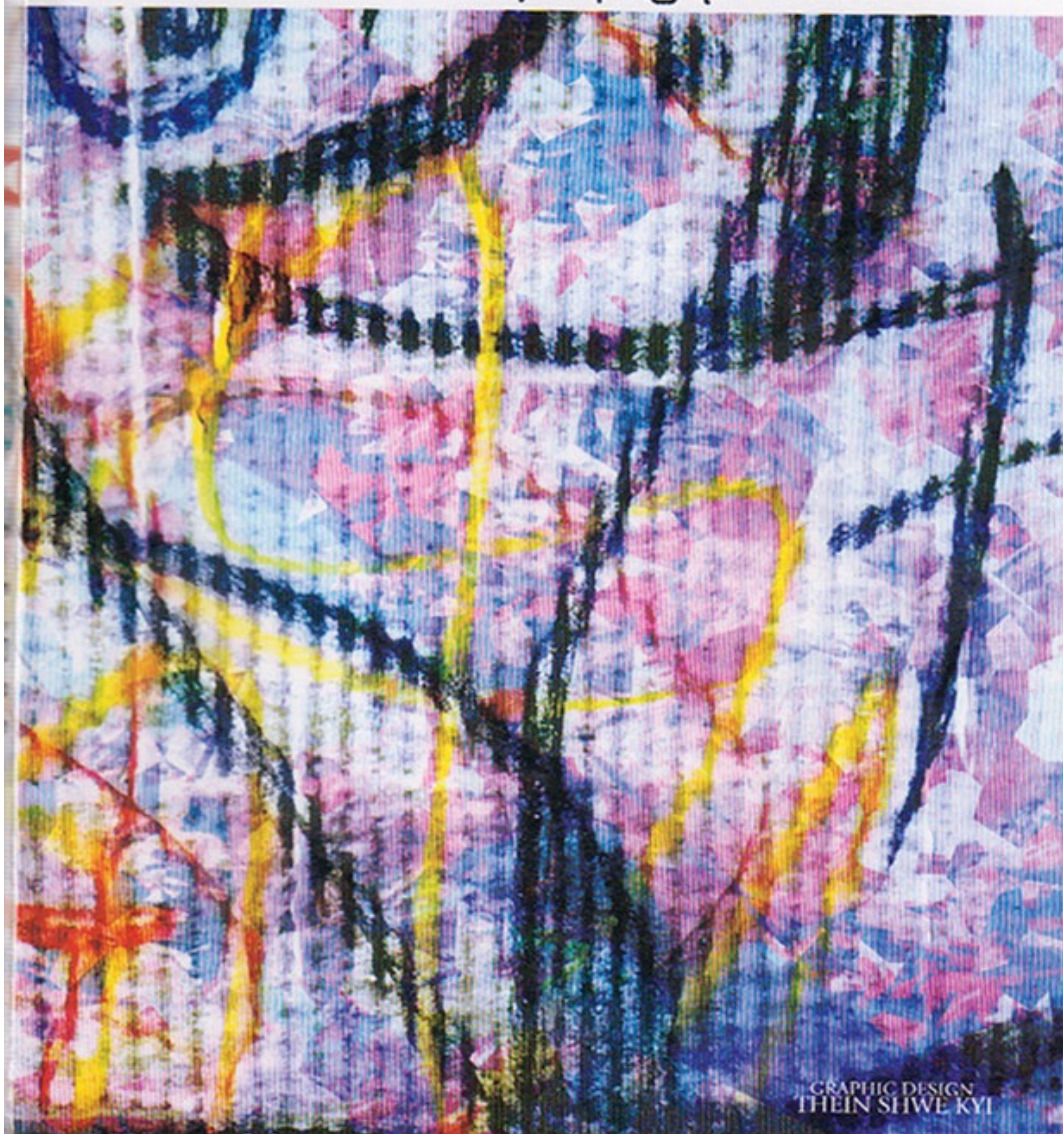

နတ်သမီး

မှော်ဆန်တဲ့ပြတိုက်

GRAPHIC DESIGN
THEIN SHWE KYI

အခန်း (၁)

“ဘာ မာမီ ဘာပြောလိုက်တယ်”

ထိုင်ရာက ဂုန်းခနဲထပြီး နှိုင်းမရ၏ ဒေါသတကြီးအမေးကြောင့် မိခင်ဒေါ်ဝေဝေမိုးနှင့် ဦးလေး ဦးအောင်မိုးတို့ ပါးစပ်အဟောင်းသားကြီးဖြင့် ကြည့်နေကြသည်။ နှိုင်းမရကတော့ ဒေါသကြောင့် ဘာကိုမှမမြင်နိုင်ဘဲ မိခင်ဖြစ်သူကိုသာ မှုန်တင်းသောမျက်နှာနှင့်ကြည့်ပြီး

“မာမီ ပြောစမ်းပါ ပြန်ပြောစမ်းပါ”

“သား မရ ပြန်ထိုင်စမ်း”

နှိုင်းမရ ပခုံးလေးကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းဖိနှိပ်ပြီး ဦးအောင်မိုး ပြန်ထိုင်ခိုင်းပေမယ့် မရပါ။ ဇွတ်ပင်ပေရပ်ပြီး မိခင်ဖြစ်သူကိုသာ မျက်ထောင့်နီကြီးနှင့် စိုက်ကြည့်နေသည်။

ဒေါ်ဝေဝေမိုး သားဖြစ်သူနှင့် မျက်လုံးချင်းဆုံမကြည့်ရဲ ခေါင်းကြီးငုံ့ထားသည်။

“သား လေးလေးပြောနေတယ်နော်၊ မအေကို ဘယ်လိုပုံစံနဲ့ ကြည့်နေတာလဲ”

နှိုင်းမရ ဒေါသတွေက ဦးလေးဖြစ်သူ ဦးအောင်မိုးဆီသို့ ရောက်သွားသည်။

“သားမေးတာကိုဖြေလေ၊ ဦးသန့်စင်ကို မာမီလက်ထပ်မယ် ဟုတ်လား”

ဒေါသကြောင့် နီရဲနေသောမျက်နှာ မျက်ရည်တွေပြည့်လျှံနေသော

မျက်ဝန်းတွေကို ကြည့်ပြီး ဦးအောင်မိုးရင်ထဲ နင့်နေအောင်ခံစားသွားရသည်။
မျှော်လင့်ချက်အပြည့်နှင့်ကြည့်နေ သော တူလေးအား
ဘယ်လိုအားပေးနှစ်သိမ့်ရမှန်းမသိ။ အစ်မဖြစ်သူကိုကြည့်တော့လည်း
ငိုတော့မည့်အနေအထားမှာ။ ဦးအောင်မိုး ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ။

“ခဏလောက်ထိုင်ပါဦး သားရယ်။ လေးလေး တောင်းပန်ပါတယ်”

မေးတာကို လေးလေးမဖြေသေးဘဲ

ဒေါသတွေအလွန်အမင်းထွက်နေသော သူ့ကိုသာ အတင်းထိုင်ခိုင်းနေသည်။
မာမီကတော့ ပျက်ယွင်းနေသော မျက်နှာနှင့် ငြိမ်ငြိမ်လေးထိုင်နေ သည်။
သူ့မျက်နှာကိုလည်း လုံးဝမကြည့်။

“မာမီ”

ကျယ်လွန်းသော သူ့အသံကြောင့် မာမီ ဆတ်ခနဲတုန်သွားပြီး
မရဲတရဲအကြည့်လေးနှင့် ပြန်ကြည့်နေသည်။ မာမီအကြည့်တွေက
တောင်းပန်တိုးလျှိုးအကြည့်တွေနှင့် ဟုတ်တယ်ဟု ပြောနေသည်။
ဒီလောက်သေချာနေတာတောင် မဟုတ်ပါစေနဲ့ဟုပဲ သူ ဆုတောင်းနေမိသည်။

“မာမီ သားမေးတာဖြေလေ”

နှုတ်ခမ်းတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်နေပေမယ့် မာမီဆီက
ဘာသံမှထွက်မလာ။

“ဟုတ်တယ်သား၊ အစ်ကိုသန့်နဲ့မမ လက်ထပ်တော့မှာ”

မာမီကိုယ်စား လေးလေး ခပ်တင်းတင်းမျက်နှာနှင့်ဖြေတော့ မာမီ
ဖျတ်ခနဲ သူ့ကို အကြည့်

“ဟာဗျာ”

“ဝွမ်း”

ဧည့်ခန်းဗီရိပေါ်တင်ထားသော အလှထားဖန်အိုးလေးက နှိုင်းမရ၏
ဒေါသအောက်မှာ အစိတ်စိတ်အမွှာမွှာ။

“သား သားလေး”

မာမီ ဂုန်းခနဲထလာပြီး သူ့ကိုအတင်းဖက်တော့

“မထိနဲ့”

သူ အတင်းဆောင့်ရုန်းလိုက်သည်။

“မင်း ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ သား”

နောက်ပြန်လဲကျတော့မည့် ဒေါ်ဝေဝေမိုးကို ဦးအောင်မိုး ဖမ်းထိန်းပြီး
နှိုင်းမရအား ဒေါသတကြီး လှမ်းမေးလိုက်သည်။ နှိုင်းမရ အသက်ကို
ခပ်ပြင်းပြင်းရှူပြီး ဘာတစ်ခွန်းမှ ပြန်မပြော။

“မင်းသိပ်ရိုင်းတယ် သား”

လေးလေးစွပ်စွဲတာကို သူမနာပါ။ ဒီထက်နာစရာက
သူ့ရင်ထဲမှာရှိနေပြီးသား။ မာမီက တော့ တရှုံ့ရှုံ့ငိုနေသည်။

“သား ရိုင်းတယ် ဟုတ်လား လေးလေး။ ဟတ်တယ် သားက
အရိုင်းအစိုင်းကောင်၊ မိဘကို မိဘမှန်းမသိတဲ့ကောင်”

“သား သားလေး”

“သား မရ”

သူ့ပါးစပ်က မရပ်မနားပြောသလို အိမ်ထဲကနေ
ကမူးရှူးထိုးပြေးထွက်လာတော့ မာမီနှင့် လေးလေးအော်ဟစ်ပြီး
နောက်ကပြေးလိုက်လာသည်။ သော့ခတ်ထားသော ခြံတံခါးပေါ် ဖက်တက်တော့
လေးလေးအတင်းဆွဲချပြီး သူ့တစ်ကိုယ်လုံးကို သိုင်းဖက်ထားသည်။

သူ့အတင်းရုန်းကန်ပြီး

“လွှတ် လေးလေး၊ သားကိုလွှတ်”

“သား စိတ်ကိုထိန်းစမ်း”

“သားလေး မာမီ တောင်းပန်ပါတယ် သားရယ်”

ဒေါသကြောင့် အတင်းရုန်းနေသော သူ့ကို

လေးလေးလွှတ်မပေးသည့်အပြင် ပိုပြီး တင်းကျပ်စွာဖက်ထား၏။ မာမီကတော့ သူ့ကို တတွတ်တွတ်တောင်းပန်ပြီး ချုံးပွဲချင့်ပါတော့

သည်။

“ဟဲ့ မိချိုနဲ့ အပု ဒီမှာ မမကိုလာခေါ်စမ်း”

သူ့ကိုအတင်းချုပ်ထားရင်းမှ အိမ်ပေါက်ဝမှာ

ပြုတစ်ပြုတစ်လုပ်နေသော မိချိုနှင့်အပုကို လေးလေးအော်တော့ နှစ်ယောက်သား အပြေးအလွှားရောက်လာကြသည်။ မာမီကို နှစ်ယောက် သား တစ်ဖက်တစ်ချက်ဆီ တွဲပြီး ထိန်းထားသည်။

“ခေါ်သွားလေ မမ သွားနားလိုက်တော့”

“လာ မေမေကြီး”

လေးလေး ထပ်အမိန့်ပေးမှ အပုတို့နှစ်ယောက်

မာမီကိုချော့မော့ခေါ်သွား၏။ သားဖြစ်သူ ကို စိတ်မချစွာ မာမီလှည့်ကြည့်လှည့်ကြည့်ဖြင့် ပါသွားသည်။

“လာပါ သားရယ် လေးလေးစကားကိုနားထောင်ပါ”

ဇွတ်ပင် သူရုန်းကန်နေပေမယ့် လေးလေးကလည်း ဇွဲမလျှော့။

“သား မာမီနဲ့လေးလေးကိုချစ်တယ်ဆို”

“ချစ်တယ် မာမီကိုရော လေးလေးကိုရော သိပ်ချစ်တယ်၊

မာမီနဲ့လေးလေးက သားရဲ့ဘဝ ပဲ။ မာမီနဲ့လေးလေးကသာ သားကိုမချစ်တာ”

“ဘာဖြစ်လို့မချစ်ရမှာလဲ ဒီသားလေးတစ်ယောက်ပဲရှိတာ မာမီရော
လေးလေးရော တုန်နေအောင်ချစ်တာပေါ့”

“ချစ်ရင် ဘာဖြစ်လို့ နောက်ယောက်ျားယူရတာ လဲ၊ လေးလေးကရော
သဘောတူတာပဲလား”

“သားရယ်”

“ဘာဖြစ်လဲ ဆက်ပြောလေ”

“သားမသိသေးတာတွေ အများကြီးရှိတယ်”

လေးလေးစကားကို သူ လက်မခံနိုင်ပါ။

“လေးလေး”

လေးလေးက လေးတွဲစွာ သူ့ကိုကြည့်သည်။

“သားအခု ဆယ်တန်းအောင်လို့ ကျောင်းပြီးရင် သားဦးစီးပြီး
မာမီနဲ့လေးလေးကို ရှာကျွေးမှာ၊ ခဏခဏလည်း ပြောခဲ့ပြီးပါပြီ၊

လေးလေးတစ်ယောက်လုံးလည်း အနားမှာ မားမား မတ်မတ်ရှိနေတယ်။ ဒါကို
မာမီက တခြားတစိမ်းတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ချင်ရတာ ဘာကြောင့်လဲ၊

စီးပွားရေးမပြေလည်လို့ အားကိုးအားထားရှာရအောင်လည်း သားတို့ဒီလောက်
ချမ်းသာနေတာ လိုသေးလို့လား။ ပြော လေးလေး ဒီအရွယ်ကြီးကျမှ မာမီ
လက်ထပ်ချင်တာ ဘာကြောင့်လဲ”

“သားရယ် ဖခင်မဲ့တဲ့ သားအတွက်လည်းပါပါတယ်”

“မလိုဘူးလေ၊ သားဘဝမှာ ဖခင်မရှိလည်း မာမီနဲ့လေးလေးရဲ့
မေတ္တာနဲ့တင် ပြည့်စုံလုံခြုံ ပြီးသား”

“အစ်ကိုသန့်ကလည်း သားကို သားအရင်းတစ်ယောက်လို
လေးလေးတို့ထက်မလျော့တဲ့ မေတ္တာနဲ့ ချစ်တဲ့သူပါ။ ဖခင်မေတ္တာပါထပ်ရလာမယ့်
သားရဲ့ဘဝလေးက ပိုပြီးပြည့်စုံမသွား ဘူးလား”

“မပြည့်စုံဘူး၊ ပထွေးက ပထွေးပဲ လေးလေး။ သူ့ဟာသူ
ဘယ်လိုမေတ္တာတွေပဲ ပေးပေး သားလက်မခံဘူး”

လေးလေးဆွဲဆွဲငင်ငင် သက်ပြင်းချတာကို လုံးဝဥပေက္ခာပြုလိုက်သည်။
လေးလေးက ချက်ချင်းပင် မျက်နှာကိုပြင်လိုက်ပြီး

“ကဲပါ လေးလေးအခန်းကိုသွားရအောင်၊ ပြီးရင်
သားပြောချင်တာတွေပြော၊ လေးလေး နားထောင်ပေးမယ်”

လေးလေးအတင်းပင် အခန်းထဲ တွဲခေါ်လာခဲ့သည်။
လေးလေးအခန်းထဲရောက်တော့ လေးလေးက အိပ်ရာပေါ်ပစ်လှဲချလိုက်သည်။

အသားကုန်ပေါက်ကွဲခဲ့သည့် အတွက် မောသွားသော သူ့ကို
လေးလေးကြည့်ပြီး

“သားက အရမ်းနူးညံ့သူလေးပါ။ အခုလို သောင်းကျန်းပစ်လိုက်တာကို
လေးလေး မယုံနိုင်ဖြစ်နေတယ်”

“လေးလေးက ပြောရက်တယ်နော်”

ငိုသံပါကြီးနှင့် သူပြောတော့ လေးလေး နားမလည်သလို ကြည့်သည်။

“ဘယ်သားသမီးက မိဘနောက်အိမ်ထောင်ပြုတာကို ကြည်ဖြူမလဲ၊
လေးလေးဆိုရင်ရော ဘယ်လိုခံစားရမလဲ၊ မသိတတ်သေးခင်ကဆိုထားပါ။
တစ်သက်လုံးနေလာပြီးတော့မှဗျာ”

မချီတင်ကဲ သူ့အပြောလေးကို လေးလေး စိတ်မကောင်းသည့်
အကြည့်နှင့်ကြည့်သည်။

“လေးလေးသာ အိမ်ထောင်ပြုမယ်ဆိုရင် သား သဘောတူတယ်။
နေပါဦး လေးလေးက ရော မာမီနောက်အိမ်ထောင်ပြုမှာကို မတားတဲ့အပြင်
သဘောတူတဲ့ပုံပဲ၊ လေးလေးက သဘော မတူရင် မာမီ ရပ်တန်းကရပ်မှာ”

“အစ်ကိုသန့်က ခါးခါးသီးသီး ဖြစ်စရာလူမှ မဟုတ်တာ သားရယ်”

“ဟာ ဒါပေမယ့် မဖြစ်သင့်ဘူးလေ လေးလေးရယ်။ သူ့မှာ မိသားစုရော
မရှိဘူးလား”

“မရှိဘူး သူက လူလွတ်တစ်ယောက်ပဲ”

“မာမီနားကို ချဉ်းကပ်လာဖို့လာတဲ့သူမှန်းသာ အစကတည်းက သိရင်
မောင်းထုတ်ပစ် တယ်”

“သား ဘာဖြစ်လို့ အခုလို ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်း စကားတွေ
ပြောတတ်နေတာလဲ”

“သားပြောပြီးပြီလေ သား အခုလိုရိုင်းရတာ မာမီကြောင့်လို့”

“မင်း သိပ်ခက်ပါလား သားရယ်”

လေးလေး စိတ်ပျက်သည့်အကြည့်နှင့် သူ့ကိုကြည့်ပြီး
ဘာစကားမှဆက်မပြောတော့။ ဝမ်းနည်းစိတ်တွေ တလိပ်လိပ်တက်လာသည်။
တစ်သက်လုံးလိမ္မာခဲ့သော သူက အခုတော့ စိတ်ပျက်စရာ စိတ်ညစ်စရာ
လူတစ်ယောက်ဖြစ်သွားပြီလား။

ဦးသန့်စင် ခင်ဗျားကြီးကို အရမ်းမုန်းတယ်။

စိတ်ထဲက အားရပါးရ ကြိမ်းဝါးလိုက်သည်။ မျက်စိထဲမှာတော့
သူ့ကိုတွေ့တိုင်း အကြင်နာမျက်ဝန်းတွေနှင့် ပြုံးပြသော ဦးသန့်စင်မျက်နှာကြီးက
ဖျောက်ဖျက်လို့မရ။

သွားစမ်းပါ ဘယ်လောက်ကြင်နာကြင်နာ ခင်ဗျားကြီးက ကျုပ်ပထွေးက

ပထွေးပဲ။

“အိပ်တော့မလို့လား”

ကျောခိုင်းထားသော လေးလေးဆီက အသံထွက်လာသည်။

“အင်း”

မျက်လုံးကိုမှိတ်ချလိုက်ပြီး သူ ဒါပဲပြောတော့ လေးလေး
စောင့်ခြုံပေးသည်။ ဒီတစ်ည တော့ ဆန္ဒပြသည့်အနေနှင့် မာမီနှင့်သွားမအိပ်တော့ဟု
ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

သူ့ဘဝမှာ မာမီနှင့်ခွဲအိပ်တာ ပထမဆုံးဖြစ်သည်။ သူ
တော်တော်နှင့်အိပ်မပျော်ဘဲ လူးလွန့်နေပေမယ့် လေးလေးကတော့
တုတ်တုတ်မျှပင်မလှုပ်။ အိပ်ပျော်နေတာလား။ အိပ်ချင်ဟန်ဆောင်နေတာလားမသိ။

*

အခန်း (၂)

အသိစိတ်ကနိုးပေမယ့် မျက်လုံးတွေက ဖွင့်မရအောင် လေးလံနေသည်။
အာခေါင်တွေ လည်း ခြောက်ပြီး ရေသောက်ချင်ပေမယ့် လူကထလိုမရ။

“လေးလေး အင်း အင်း”

“သား သား ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သူ့ရဲ့ ညည်းညူသံကြောင့် လေးလေး ဆတ်ခနဲထိုင်ပြီး
လက်ကိုလာကိုင်သည်။

“ဟင် လက်တွေပူနေပါလား”

သူ့နဖူးပါ လေးလေးထပ်စမ်းပြီး

“ကိုယ်တွေလည်း ပူနေတယ် သား မရ”

“ဟင်”

မျက်စိမဖွင့်ဘဲထူးတော့ သူတစ်ကိုယ်လုံးအနှံ့စမ်းပြီး
လေးလေးပျာယာခတ်သွားသည်။

“တစ်ကိုယ်လုံး ခြစ်ခြစ်တောက်ပူနေပါလား သား သားလေး”

တစ်ကိုယ်လုံး အဖျားရှိန်ကြောင့် လေးလံနေတော့
လေးလေးစိုးရိမ်တကြီးခေါ်သံကြား ပေမယ့် နှုတ်ခမ်းလေးလှုပ်ဖို့တောင်
မတတ်နိုင်တော့။

“သား မရ”

သူ့ဆီက ဘာသံမှထွက်မလာတော့ လေးလေး စိုးရိမ်တကြီးနှင့်

“မဖြစ်ဘူး မမကိုသွားပြောပြီး ဒေါက်တာကျော်စည်ကို ဖုန်းဆက်ခေါ်မှ၊
သား ခဏလေး နော် ခဏလေး”

သူ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်တာ လေးလေးတွေ့မှာပါ။

“ဟဲလို ဒေါက်တာ၊ ကျွန်တော် အောင်မိုးပါ”

လေးလေး ဒေါက်တာကျော်စည်ဆီ ဖုန်းခေါ်ရင်း
မာမို့ကိုခေါ်ဖို့ထွက်သွားသည်။

ကိုယ်လက်တွေလှုပ်လို့မရအောင် တစ်ကိုယ်လုံး
လေးလံကိုက်ခဲနေသည်။ မကြာခဏ ဖျားဖူးပေမယ့် ဒီလောက်မခံစားရဘူးပါ။
ဒါသည် မာမို့အတွက် ခံစားရလွန်းလို့ ဖြစ်မည်။

“သားလေး မာမို့သားလေး”

ဟော မာမီလာပြီ။ လေးလေးသွားပြောလိုက်သဖြင့် မာမီ စိုးရိမ်တကြီး
သားဖြစ်သူဆီ ရောက်လာသည်။

“အမလေး တစ်ကိုယ်လုံး ခြစ်ခြစ်တောက်ပူနေပါလား မောင်လေး”

သူ့တစ်ကိုယ်လုံး မာမီစမ်းပြီး ငိုသံပါကြီးဖြင့်
လေးလေးကိုပြောနေသည်။

“ဟုတ်တယ် မေမ။ ဒေါက်တာကျော်စည် ရောက်လာတော့မှာပါ။
သိပ်မစိုးရိမ်ပါနဲ့”

“မစိုးရိမ်လို့ဖြစ်မလား သားလေး ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ သားရယ်၊ ဒါ
မာမို့ကြောင့်”

သူ့ကိုကြည့်ပြီး မာမီစိုးရိမ်တကြီး ငိုနေတော့ မှိတ်ထားသော

မျက်လုံးနှစ်ဖက်ကို ဖြည်းဖြည်း လေးဖွင့်ပြီး ခိုးကြည့်လိုက်သည်။ ချက်ချင်းပင် သူ့ရဲ့အဖျားတွေ ကြက်ပျောက်ငှက်ပျောက် ပျောက်ကုန်သလိုပင်။ မာမီကြိတ်ရှိုက်နေပြီး လေးလေးအနားမှာ မတ်တပ်ရပ်နေသည်။

သူတစ်သက်မှာ မာမီ ဒီလောက်ငိုတာ တစ်ခါမှမတွေ့ဘူးပါ။ မာမီ ငါ့ကိုချစ်သားပဲဟု တွေးပြီး သူပျော်သွားသည်။ မာမီမျက်ရည်တွေကို သုတ်ပေးချင်သည့်စိတ်ကို မနည်းထိန်းထားရ သည်။

“မေမေကြီး ဘာဘ ဒေါက်တာ ရောက်ပါပြီ”

မိချိုအသံနှင့်အတူ ဒေါက်တာ ဝင်လာသံကြားရသည်။

“ကြွပါ ဒေါက်တာ”

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ညည်းသံကြားလို့ စမ်းကြည့်တော့ တစ်ကိုယ်လုံး ခြစ်ခြစ်တောက်ပူနေတယ် ဒေါက်တာ”

ဒေါက်တာကျော်စည် သူ့နဖူးစမ်း လက်ကသွေးခုန်နှုန်းကို စမ်းပြီး

“အပူတက်နေတာ”

“စိုးရိမ်ရလား ဒေါက်တာ”

“မစိုးရိမ်ရပါဘူး အန်တီ၊ ဆေးတစ်လုံးထိုးပြီး

ဆေးသောက်သောက်လိုက်ရင် ပျောက်သွား မှာပါ”

ဒေါက်တာကျော်စည်က အပူချိန်တိုင်းပြီး ဆေးထိုးပေးသည်။

“အပူက 104 ဒီဂရီတောင်ရှိတယ်။ မနက်ဖြန်တစ်ရက် လာခဲ့ဦးမယ်။

အဖျား 104 ဒီဂရီ ရှိတဲ့အတွက် လုံးဝအဖတ်မကျွေးပါနဲ့၊ မနက် နေ့လယ် ည ဆေးသုံးခွက်စာပေးခဲ့မယ်။ အိုဗာတင်းနဲ့ ကော်ဖီကလွဲလို့ တခြားဘာမှမတိုက်ပါနဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဒေါက်တာ”

“သိပ်မစိုးရိမ်ပါနဲ့၊ မနက်ဖြန်ဆို အဖျားတော်တော်ကျသွားမှာပါ။ မရတစ်ခါမှ အခုလောက် အဖျားမကြီးဖူးပါဘူး။ အအေးများပတ်သွားလား”

ဒေါက်တာကျော်စည်အမေးကို ဒေါ်ဝေဝေမိုး မဖြေနိုင်ဘဲ ခေါင်းကြီးငုံ့နေသည်။ ဦးအောင်မိုး အစ်မဖြစ်သူကို ဖျတ်ခနဲကြည့်ပြီး ဒေါက်တာကျော်စည်ဘက်လှည့်ကာ

“ဟုတ်မယ် ဒေါက်တာ”

“လုံးဝအအေးပတ်မခံပါနဲ့ နွေးနွေးထွေးထွေးထားပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဒေါက်တာ”

“ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဒေါက်တာ”

ဒေါက်တာကျော်စည် အခန်းထဲကပြန်ထွက်သွားသည်။ လေးလေးလိုက်သွားပုံရသည်။ မာမီက နောက်ထပ်စောင့်တစ်ထည် သူ့ကိုယ်ပေါ်ဆွဲခြုံပေးပြီး သူ့တစ်ကိုယ်လုံးကိုလည်း ပွေ့ဖက် ထားသည်။

မာမီရယ် သား သိပ်ချစ်တဲ့မာမီရယ်။

သူ အရမ်းဝမ်းနည်းပြီး ငိုချင်နေသည်။

ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ဖခင်မဲ့သွားသည့်အတွက် မာမီက သူ့ရဲ့ဘဝ သူ့ရဲ့ကမ္ဘာပါ။ မာမီကိုမျက်စိအောက်က အပျောက်မခံနိုင်အောင် သိပ်ချစ်သည်။ မာမီနှင့်သူ့ကိုသိပ်ချစ်သည့် မာမီရဲ့ တစ်ဦးတည်းသောမောင်လေးလေးရှိနေလျှင် ဘာကိုမှမလိုတော့အောင် အစစ ပြည့်စုံ နေသည်။

ဒါကို မာမီက နောက်အိမ်ထောင်ပြုမယ်ဆိုတော့ သား

မပေါက်ကွဲသင့်ဘူးလား။

“ဟင်း ဟင်း”

“သားလေး”

သူ့ရဲ့ ညည်းသံကြောင့် မာမီ ကြင်ကြင်နာနာခေါ်နေသည်။ သူမထူးဘူး။ မာမီကိုမကြည့်မိ အောင် ဇွတ်ပင်မျက်လုံးကိုမှိတ်ထားလိုက်သည်။ ခဏကြာတော့ လေးလေးပြန်ဝင်လာသည်။ သူ့နဖူးလေးကိုစမ်းပြီး

“စောစောကလောက် မပူတော့ပါဘူး။ ဆေးသောက်ဖို့ မိချို့ကို အိုဗာတင်းယူလာခိုင်း ထားတယ်။ မမ သွားနားလိုက်လေ”

“မမ မနားတော့ပါဘူး။ ပင်ပန်းတာမှမဟုတ်တာ”

“လူမပင်ပန်းပေမယ့် သားတော်မောင်အတွက် စိတ်တော့ ပင်ပန်းသွားတယ် မဟုတ်လား”

ဒေါ်ပေပေမိုး ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး

“မောင်လေး နားလိုက်ပါ။ မမ သားလေးအနားမှာနေလိုက်ဦးမယ်။ ဆိုင်ကိုလည်း မောင်လေးပဲ သွားလိုက်တော့”

“ဟုတ်ကဲ့”

မာမီနှင့်လေးလေးပြောတာ သူ ငြိမ်ပြီးနားထောင်နေသည်။ ဆိုင်နှင့်ဖောက်သည်တွေကို အင်မတန်သံယောဇဉ်ကြီးသောမာမီက သူ့ဆိုင်ကို တော်ရုံကိစ္စနှင့် မသွားဘဲမနေ။ အခုတော့ ချစ်တဲ့သားလေးနားမှာနေချင်လို့ ဆိုင်တောင်မသွားတော့ဘူးဆိုတော့ သူ အရမ်းပျော်သွားသည်။

“အိုဗာတင်းရပြီ ဘဘကြီး”

“ပေး ပေး”

“သားကိုနှိုးပြီး ဆေးတိုက်လိုက်ရအောင် မမ”

ဦးအောင်မိုး တိုက်ရမည့်ဆေးထုပ်ကို အရန်သင့်လုပ်ထားသည်။

“သားလေး”

“သား ဆေးသောက်ရအောင်”

အိပ်ပျော်ဟန်ဆောင်ပြီး သူ ငြိမ်နေတော့ မာမီနှင့်လေးလေး

အသံတိတ်သွားသည်။

“နှိုးမှတိုက်ရင် ကောင်းမလား”

“မကောင်းဘူး မမရဲ့။ အိုဗာတင်းရော ရေနွေးရော

ပူတုန်းအပြင်စောစောသောက်တော့ စောစောအဖျားကျတာပေါ့”

“သားလေး သားလေး”

မာမီ သူ့ကိုယ်လေးကိုကိုင်ပြီး ရွရွလေးလှုပ်နှိုးနေသည်။

မာမီရဲ့ကရုဏာသံလေးက သူ့ဆက်ပြီးအိပ်ချင်ဟန်ဆောင်မနေနိုင်အောင် သနားသွားသည်။

“ဟင်”

“သားလေး ဆေးသောက်လိုက်ရအောင်နော်”

လေးလေးပါ တစ်ဖက်ကိုရောက်လာပြီး သူ့ကိုပွေ့ထူနေ၏ ။

မျက်စိမဖွင့်ဘဲ လေးလေးနှင့်မာမီ ဆေးတိုက်၊ အိုဗာတင်းတိုက်တာကို

သူ လိုက်လုပ်နေ လိုက်သည်။ မျက်စိမဖွင့်ဘဲ ပြန်လှဲချလိုက်သည်။

ခဏကြာတော့ တကယ်ပင် သူ့အိပ်ပျော်သွားသည်။

အခန်း (၃)

တစ်ရက်တည်းနှင့် သူနေကောင်းသွားသော်လည်း မာမီနှင့်
လေးလေးကိုခွဲပြီး သုံးရက် လောက်မထဘဲ အိပ်ရာထဲမှာပဲနေလိုက်သည်။
မာမီနှင့်လေးလေးလည်း တော်တော်ပင်ပန်း သွားကြသည်။

“သားလည်း နေကောင်းသွားပြီဆိုတော့ ဒီညတော့
မာမီနဲ့သွားအိပ်တော့မယ်နော် လေးလေး”

လေးလေးက သူ့မျက်နှာကိုစိုက်ကြည့်ပြီး

“သားမာမီကို စိတ်ပြေသွားလို့လား၊ စိတ်ပြေပြီဆိုရင် သွားအိပ်လေ”

သူက လေးလေးလက်မောင်းကြီးကို ဖက်တွယ်ပြီး
ကလေးဆိုးကြီးအသံနှင့်

“လေးလေးကလည်း သားက မာမီကိုစိတ်ဆိုးချင်လို့မှ မဟုတ်တာ၊
ဟိုလူကြီးနဲ့ယူမယ်ဆိုလို့ စိတ်ကောက်ပြလိုက်တာ”

“ဟုတ်ပါပြီ အခုရော စိတ်ကောက်ပြသွားလို့လား”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“သားက မယူဖြစ်တော့ဘူး ထင်လို့လား”

လေးလေးအမေးကြောင့် ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ဒါပေမဲ့ သူ
လက်မခံချင်စွာနှင့် ခေါင်း တခါခါနှင့်

“ဟင့်အင်း လေးလေး၊ သားကလွဲပြီး မာမီ ဘယ်သူ့ကိုမှ မချစ်ရဘူး”

သူ ဖြစ်နေပုံကိုကြည့်ပြီး လေးလေး စိုးရိမ်သွားသည်။

သူ့ခေါင်းလေးကိုလည်း ကြင်ကြင် နာနာ ပွတ်ပေးနေသည်။ ခဏကြာမှ

“သား”

“ဗျာ”

“မင်း ယောက်ျားမဟုတ်ဘူးလား”

ခပ်တင်းတင်းမျက်နှာကြီးနှင့် သူမဖြေတော့ လေးလေးပြုံးလိုက်သည်။

“ဒါဟာ သဘာဝသားရဲ့ ဒါကိုမှလက်မခံနိုင်ဘဲ ကန့်လန့်တိုက်နေရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဒုက္ခပေးနေတာပဲ၊ လက်တွေ့ပဲ

အလူးအလဲခံစားရပြီးပြီမဟုတ်လား”

“မာမီအတွက် ဒီလောက်လေးခံစားရတာ ကို သားမမူပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ လေးလေးပြောတဲ့ သဘာဝဆိုတာကြီးကို သား လက်မခံဘူး။ လေးလေးဆိုရင် လက်ခံတယ်လို့ သားပြောပြီးပြီလေ။ လေးလေးကိုလည်း သားသိပ်ချစ်ပေမယ့် လေးလေးက အိမ်ထောင်တစ်ခါမှမပြုဖူးဘူး။ ခံစားရလည်း ကြိတ်ခံစားမယ်။ ခွင့်လွှတ်လို့ရတာ ကိုး။ မာမီမှာက ယောက်ျားလည်းရှိခဲ့ဖူးတယ်။

အရွယ်ရောက်နေတဲ့ သားတစ်ယောက်လည်းရှိတယ်။ မယူဘဲ နေမြဲအတိုင်းနေကြတော့ရော ဘာဖြစ်မှာမို့လို့လဲ၊ ဒါကို သဘာဝဆိုတာတော့ သား လက်မခံနိုင်ဘူး။ မာမီကို သားကိုယ်တိုင် ပြောမယ်”

“နေဦး သား”

ထွက်သွားဖို့ခြေလှမ်းပြင်နေသော သူ့လက်ကို လေးလေးဖမ်းဆွဲထားပြီး

“ခဏလောက်ထိုင်ပြီး လေးလေးပြောမှာကို နားထောင်ပေးပါလား”

လေးလေးမျက်နှာကိုတစ်ချက်ကြည့်ပြီး သူ ထိုင်ချလိုက်သည်။

ပေါက်ကွဲပစ်ချင်သည့်စိတ် တွေကို ဇွတ်မှိတ်ထိန်းပြီး

“သားကို ဘယ်လိုမှ ရုန်းထွက်မရတဲ့စကားလုံးတွေနဲ့ နှစ်သိမ့်ဦးမှာလားလေးလေး”

“မနှစ်သိမ့်တော့ပါဘူး။ မာမီနဲ့လေးလေးကိုချစ်ရင် လက်လျှော့လိုက်ပါလို့ တောင်းပန်ချင် တာပါ”

“ချစ်လို့လည်း သား လက်မခံချင်တာပေါ့။ သားနဲ့လေးလေးလောက် မာမီအပေါ် ဘယ်သူ ကောင်းနိုင်မှာလဲ၊ ဒီလူကြီးက သူစိမ်းပါ။ မာမီအလှနဲ့ မာမီပိုင်ဆိုင်တဲ့ဥစ္စာပစ္စည်းတွေကို ချစ်တာပါ။ ဒါကို မာမီကိုလေးလေး ပြောမပြဘူးလား၊ လေးလေး မတားဘူးလား”

လေးလေးလက်မောင်းကို အငမ်းမရပင် သူကိုင်လှုပ်ပြီး အားကိုးရှာနေသည်။ လေးလေး ခေါင်းပဲ တွင်တွင်ခါနေပါသည်။

“သားနဲ့လေးလေး မာမီကို ဝိုင်းပြောကြမယ်လေ”

“ထပ်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် စိတ်ဒုက္ခရောက်အောင် မလုပ်ပါနဲ့တော့ သားရယ်”

သူ အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်ပြီး လေးလေးကိုမကြည့်ဘဲ

“အေးပေါ့လေ လေးလေးကိုယ်တိုင်ကလည်း ကျေနပ်သဘောတူနေတာကို”

“အကြောင်းကြောင်းတွေကိုကြည့်ပြီး လေးလေးကျေနပ်ရတာ ပါ။ လေးလေးက မမကို ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ချစ်ကြောက်ရိုသေရသူဆိုတာ သားလည်းသိပါတယ်။ လေးလေးကို တော့ နားလည်ပေးစေချင်တယ်”

လက်ခံချင်စရာ လေးလေးစကားတွေကို သူ ဘာကြောင့် လက်မခံချင်ရတာ လဲမသိ။ လေးလေးပြောသလို အစ်မကို ချစ်ကြောက်ရိုသေရသောလေးလေးက ဘာများတတ်နိုင်မှာလဲ။

ဘာစကားမှမပြောတော့ဘဲ မျက်ထောင့်နီကြီးနှင့် တစ်နေရာတည်းကို
စူးစိုက်ကြည့်နေ လိုက်သည်။ သူ့ပခုံးလေးကို လေးလေးဖျစ်ညှစ်လိုက်ပြီး

“စိတ်တွေကို လျှော့လိုက်ပါ သားရယ်၊ အများကြီး
ခံစားရသက်သာသွားလိမ့်မယ်။ နောက်တစ်ခု လေးလေးပြောချင်တာက
ဦးသန့်စင်ကို စကားမပြောရင်နေပါ။ ပြဿနာတော့ မရှာပါနဲ့။ သားက
မိကောင်းဖခင်ကမွေးတဲ့ လူလိမ္မာလေးပါ။ လေးလေးကိုတကယ်ချစ်ရင်
လေးလေးစကားကို နားထောင်နော်”

လေးလေးပြောသလိုပဲ တကယ်ပဲ စိတ်တွေလျှော့ချလိုက်ရတော့မှာလား။

“သား လေးလေးနဲ့ပဲအိပ်မလား၊ ဟိုဘက်အခန်းကို
ပြင်ခိုင်းလိုက်ရမလား”

“သား လေးလေးနဲ့ပဲအိပ်မယ်”

တွေပေခြင်းမရှိ သူပြောတော့ လေးလေးမျက်နှာ ကျေနပ်ရိပ်တွေ
သမ်းသွားပြီး

“ဒါဆို အိပ်တော့နော်၊ လေးလေး စာရင်းတွေသွားလုပ်လိုက်ဦးမယ်”

လေးလေးထွက်သွားတော့မှ စိတ်တွေကို ထွက်ပေါက်ပေးသည့်အနေနှင့်
ခေါင်းအုံးတွေ မွေ့ရာတွေကို လက်သီးနှင့် စိတ်ရှိလက်ရှိ ထိုးပစ်လိုက်သည်။

“မာမီ သိပ်ရက်စက်တယ်”

စိတ်ရှိလက်ရှိပင် အော်ဟစ်ပစ်လိုက်သည်။

အခန်း (၄)

မာမီကိုမတွေ့အောင် သူရှောင်နေသည့်အချိန်မှာပင် ဦးသန့်စင်နှင့်မာမီ ရပ်ကွက်လူကြီး တွေ့ရုံမှာ လက်မှတ်ထိုးပြီး အိမ်မှာပင် မင်္ဂလာဆွမ်းကျွေးသည်။

ခံစားရတာ ရော ရှက်တာရော ပြောမပြတတ်အောင်ပင်။

“တောက်”

“ရက်စက်လိုက်တာ မာမီရယ်”

ထိုအချိန်ကစပြီး သူက ဘယ်အရာမဆို အကောင်းမမြင်ဘဲ အမြဲစိတ်တိုနေတတ်သည်။ သိုးလေးတစ်ကောင်လို နူးညံ့သော သူ့စိတ်တွေကလည်း ကျားတစ်ကောင်လို ခက်ထန် ကြမ်းတမ်း သွားသည်။

“သားလေး”

မာမီလှမ်းခေါ်တာကို မသိဟန်ဆောင်ပြီး လေးလေးအခန်းထဲ တန်းဝင်ခဲ့သည်။ မျက်ရည် အဝဲသားနှင့်ကျန်ခဲ့သည့်မာမီမျက်နှာလေးကို မြင်ယောင်နေတော့ ခေါင်းတစ်ခုလုံး ခါရမ်းပစ် လိုက်သည်။

“တောက် ဦးသန့်စင် ခင်ဗျားကိုအရမ်းမုန်းတယ်”

အဲဒီ လူကြီး မာမီနှင့်ယှဉ်တွဲထိုင်နေလျှင် သူ့ဒေါသတွေ ဘယ်လိုမှထိန်းမရ။ သူ့ကိုယ်သူ အိမ်ကြီးသခင်အတိုင်း မာမီနားမှာ မိန့်မိန့်ကြီးထိုင်ပြီး ကပ်နူးနေမှာပေါ့။

ဥပမိရပ်ဖြောင့်ဖြောင့်နှင့် အမြဲပြီးချို့နေသော ဦးသန့်စင်ကို မြင်သူတိုင်း ချစ်ခင်ရိုသေကြ ပေမယ့် သူကတော့ ချစ်ခင်ဖို့ဝေးစွာ ရှိလည်းမရှိသေပါ။

ရပ်ကလည်း ယောက်ျားပီပီသသ ချောမောပြီး

ညွှန်ကြားရေးမှူးတစ်ယောက်လည်းဖြစ်သည့် ဦးသန့်စင်မှာ ယူစရာမိန်းမ ဒီလောက် ရှားသလား။ ဒါပေမဲ့လည်း မာမီလို အဘက်ဘက်ကပြည့်စုံသည့် မိန်းမတစ်ယောက်ကို ဦးသန့်စင် မက်မောတာ ဆန်းတော့မဆန်းပါ။ ဒီကြားထဲ ကိုယ့်မာမီကလည်း ဒီလူကြီးမှ ဒီလူကြီးဖြစ်နေတော့။

“တောက်”

သူ့ရဲ့တက်ခေါက်သံကျယ်ကျယ်ကြောင့် အခုမှ အခန်းထဲကိုဝင်လာသော လေးလေး လန့်သွားသည်။

“ဟာ လေးလေး ကန်တော့ ကန်တော့”

လက်အုပ်ချီပြီး လေးလေးကိုတောင်းပန်တော့ လေးလေးနှုတ်ကမပြောဘဲ ခပ်တည်တည် အကြည့်ဖြင့်သာ တုန်ပြန်သည်။

“လန့်သွားလား လေးလေး”

“မသိဘူး”

“လေးလေးကလည်း”

တစ်ဖက်လှည့်နေသော လေးလေးကိုယ်ကြီး သူ့ဘက်သို့ အတင်းဆွဲလှည့်ပစ်လိုက်သည်။

“စိတ်တိုတာ ကောင်းတယ်များ အောက်မေ့နေလား”

လေးလေး သူ့မျက်နှာကို သေသေချာချာကြည့်ပြီးမေးတော့ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး ရှုံ့မဲ့ပစ်လိုက်ပြီး

“မကောင်းဘူးလေ ဒါပေမဲ့ သားစိတ်တိုအောင် ဘာလို့လုပ်လဲ”

“နေပါဦး ဘာတွေများလုပ်နေလို့ စိတ်ကတိုရတာ လဲ”

“အဲဒီ လူကြီး မာမ္မိနားမှာထိုင်နေရင် သား လူသတ်ချင်စိတ်ပေါက်တယ်”

သူ့မျက်နှာကို လေးလေး တအံ့တဩကြည့်သည်။

“မရ သားက အရမ်းဖြူစင်တဲ့ကလေးပါ။ ဘာဖြစ်လို့
အရောင်တွေဆိုးချင်ရတာ လဲ၊ သား ဒီလောက်ပြောင်းလဲသွားတာကို
လေးလေးမယုံနိုင်ဖြစ်နေတယ်”

“သား ဘဝကြီးတစ်ခုလုံး ဇောက်ထိုးဖြစ်သွားတာကိုလည်း ပြောဦးလေ”

“မရ ရယ်၊ မင်း သိပ်ခက်တယ်ကွာ”

လေးလေး ဒါပဲပြောပြီး တစ်ဖက်လှည့်သွားသည်။

သူ့မှာသာ ဘယ်သူ့ကိုမကျေနပ်မှန်းမသိသော ဒေါသတွေဖြင့်။

*